ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 4ης Μαΐου 2023 *

«Προδικαστική παραπομπή – Οδηγία 2011/7/ΕΕ – Καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές – Άρθρο 6 – Ελάχιστη κατ' αποκοπήν αποζημίωση 40 ευρώ για τα έξοδα είσπραξης στα οποία υποβάλλεται ο πιστωτής – Καθυστερήσεις πληρωμής σε διαρκείς συμβάσεις – Κατ' αποκοπήν αποζημίωση οφειλόμενη για κάθε καθυστέρηση πληρωμής – Υποχρέωση διασφάλισης της πλήρους αποτελεσματικότητας του δικαίου της Ένωσης – Υποχρέωση σύμφωνης ερμηνείας με το δίκαιο της Ένωσης – Γενικές αρχές του εθνικού ιδιωτικού δικαίου»

Στην υπόθεση C-78/22,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Vrchní soud v Praze (ανώτερο δικαστήριο Πράγας, Τσεχική Δημοκρατία) με απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2022, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 7 Φεβρουαρίου 2022, στο πλαίσιο της δίκης

ALD Automotive s.r. o.

κατά

DY, συνδίκου πτώχευσης της GEDEM-STAV a.s.,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Safjan, πρόεδρο τμήματος, N. Piçarra (εισηγητή) και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Ράντος

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η ALD Automotive s.r. o., εκπροσωπούμενη από τον J. Melkus, advokát,

– η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Edelmannová και τους M. Smolek και J. Vláčil,

* Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική.

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Gattinara και P. Ondrůšek,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 2011, για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές (ΕΕ 2011, L 48, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της ALD Automotive s.r. o. (ALD) και του DY, συνδίκου πτώχευσης της GEDEM-STAV a.s. (στο εξής: Gedem), οφειλέτριας εταιρίας, με αντικείμενο αξίωση κατ' αποκοπήν αποζημίωσης για τα έξοδα είσπραξης στα οποία υποβλήθηκε η ALD λόγω καθυστερήσεων πληρωμής σε σχέση με πέντε διαρκείς συμβάσεις που είχαν συναφθεί μεταξύ της εταιρίας αυτής και της Gedem.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 3 και 19 της οδηγίας 2011/7 έχουν ως εξής:

«(3) Πολλές πληρωμές στις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των οικονομικών φορέων ή μεταξύ των οικονομικών φορέων και των δημόσιων αρχών γίνονται αργότερα από την ημερομηνία που έχει συμφωνηθεί στη σύμβαση ή που καθορίζεται στους γενικούς εμπορικούς όρους. Παρά το γεγονός ότι τα αγαθά έχουν παραδοθεί ή οι υπηρεσίες έχουν παρασχεθεί, πολλά από τα αντίστοιχα τιμολόγια πληρώνονται πολύ αργότερα από την προθεσμία τους. Αυτού του είδους οι καθυστερήσεις πληρωμών επηρεάζουν αρνητικά τη ρευστότητα και περιπλέκουν τη χρηματοοικονομική διαχείριση των επιχειρήσεων. Επηρεάζουν, επίσης, την ανταγωνιστικότητα και την αποδοτικότητά τους, όταν ο πιστωτής υποχρεώνεται να ζητήσει εξωτερική χρηματοδότηση λόγω των καθυστερήσεων πληρωμών. […]

[…]

(19) Είναι αναγκαία η ικανή αποζημίωση των πιστωτών για τα έξοδα είσπραξης που οφείλονται στις καθυστερήσεις πληρωμών, ώστε να αποτρέπονται τέτοιου είδους καθυστερήσεις. Τα έξοδα είσπραξης θα πρέπει, επίσης, να περιλαμβάνουν την είσπραξη του διοικητικού κόστους και την αποζημίωση για το εσωτερικό κόστος που οφείλεται στην καθυστέρηση της πληρωμής για την οποία η παρούσα οδηγία θα πρέπει να καθορίσει ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό το οποίο θα μπορεί να αθροίζεται με τον τόκο υπερημερίας. Η αντιστάθμιση σε μορφή κατ' αποκοπήν ποσού θα πρέπει να αποσκοπεί στον περιορισμό του διοικητικού και του εσωτερικού κόστους που συνεπάγεται η είσπραξη. […]»

4 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2011/7 φέρει τον τίτλο «Αντικείμενο και πεδίο εφαρμογής» και ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Σκοπός της παρούσας οδηγίας είναι η καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές, προκειμένου να διασφαλιστεί η απρόσκοπτη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και να ενισχυθεί με τον τρόπο αυτόν η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων, ιδιαίτερα των [μικρομεσαίων επιχειρήσεων (ΜΜΕ)].

2. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται σε όλες τις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών.»

5 Κατά το άρθρο 2 της οδηγίας 2011/7:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

1) “εμπορική συναλλαγή”: κάθε συναλλαγή μεταξύ επιχειρήσεων ή μεταξύ επιχειρήσεων και δημόσιων αρχών, η οποία οδηγεί στην παράδοση αγαθών ή στην παροχή υπηρεσιών έναντι αμοιβής·

[…]

4) “καθυστέρηση πληρωμής”: η μη πραγματοποίηση πληρωμής μέσα στη συμβατική ή εκ του νόμου προθεσμία, εφόσον πληρούνται οι όροι του άρθρου 3 παράγραφος 1 ή του άρθρου 4 παράγραφος 1·

[…]

8) “οφειλόμενο ποσό”: το κυρίως ποσό που θα έπρεπε να έχει καταβληθεί μέσα στη συμβατική ή τη νόμιμη προθεσμία πληρωμής, συμπεριλαμβανομένων των εφαρμοζόμενων φόρων, δασμών, τελών ή επιβαρύνσεων που καθορίζονται στο τιμολόγιο ή την ισοδύναμη απαίτηση πληρωμής·

[…]».

6 Το άρθρο 3 της οδηγίας 2011/7 τιτλοφορείται «Εμπορικές συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων» και προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι, στις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων, ο πιστωτής δικαιούται τόκο υπερημερίας χωρίς να απαιτείται όχληση, εφόσον πληρούνται οι εξής όροι:

α) ο πιστωτής έχει εκπληρώσει τις συμβατικές και νομικές του υποχρεώσεις· και

β) ο πιστωτής δεν έχει λάβει το οφειλόμενο ποσό εγκαίρως, εκτός εάν ο οφειλέτης δεν ευθύνεται για την καθυστέρηση.»

7 Το άρθρο 6 της οδηγίας 2011/7 επιγράφεται «Αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης» και έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι, εφόσον καθίσταται απαιτητός τόκος υπερημερίας σε εμπορικές συναλλαγές σύμφωνα με το άρθρο 3 ή το [άρθρο] 4, ο πιστωτής δικαιούται να λάβει από τον οφειλέτη τουλάχιστον το σταθερό ποσό των 40 ευρώ.

2. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι το κατά την παράγραφο 1 κατ' αποκοπήν ποσό είναι απαιτητό χωρίς να απαιτείται όχληση και ως αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης του πιστωτή.

3. Ο πιστωτής δικαιούται, επιπλέον του κατά την παράγραφο 1 κατ' αποκοπήν ποσού, να ζητήσει από τον οφειλέτη εύλογη αποζημίωση για οποιαδήποτε σχετικά υπολειπόμενα έξοδα είσπραξης πάνω από το κατ' αποκοπήν ποσό, που οφείλονται στην καθυστερημένη πληρωμή του οφειλέτη. Τούτο θα μπορούσε να περιλαμβάνει δαπάνες που οφείλονται, μεταξύ άλλων, στη χρήση δικηγόρου ή οργανισμού είσπραξης οφειλών.»

8 Το άρθρο 7 της οδηγίας 2011/7 φέρει τον τίτλο «Καταχρηστικοί όροι συμβάσεων και πρακτικές» και ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη προβλέπουν ότι συμβατικός όρος ή πρακτική που αφορά την ημερομηνία ή την προθεσμία πληρωμής, το επιτόκιο για την καθυστέρηση της πληρωμής ή την αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης είτε δεν έχει εκτελεστό χαρακτήρα είτε γεννά αξίωση αποζημίωσης, εάν έχει κατάφωρα καταχρηστικό χαρακτήρα για τον πιστωτή.

Για την εκτίμηση του τυχόν καταχρηστικού χαρακτήρα συμβατικού όρου ή πρακτικής για τον πιστωτή, υπό την έννοια του πρώτου εδαφίου, συνεκτιμώνται όλες οι περιστάσεις της υπόθεσης, συμπεριλαμβανομένων:

[…]

γ) του εάν ο οφειλέτης διαθέτει οιονδήποτε αντικειμενικό λόγο απόκλισης […] από το κατ' αποκοπήν ποσό κατά το άρθρο 6 παράγραφος 1.

[…]»

Το τσεχικό δίκαιο

9 Το άρθρο 2, παράγραφος 3, του zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (νόμου 89/2012 για τη θέσπιση του Αστικού Κώδικα) ορίζει τα εξής:

«Η ερμηνεία και η εφαρμογή ενός κανόνα δικαίου δεν πρέπει να αντίκεινται στα χρηστά ήθη, ούτε να συνεπάγονται σκληρή ή καταχρηστική συμπεριφορά ικανή να προσβάλει την ευαισθησία του μέσου ανθρώπου.»

10 Το άρθρο 3 του nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroksteuerz prodlení a nákladsteuerspojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé nëázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříksteuerprávnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondsteuera evidence údajsteuero skutečných maîitelích (κυβερνητικού διατάγματος 351/2013, για τον ορισμό του ποσού των τόκων υπερημερίας και των εξόδων είσπραξης οφειλών, για τον καθορισμό της αμοιβής του εκκαθαριστή, του σύνδικου πτώχευσης και του μέλους δικαστικώς διοριζόμενης προσωρινής διοίκησης νομικού προσώπου, καθώς και για τη ρύθμιση ορισμένων ζητημάτων σχετικών με το Επίσημο δελτίο εταιριών, με τα δημόσια μητρώα νομικών και φυσικών προσώπων, με τα καταπιστευματικά ταμεία και με τις πληροφορίες για τους πραγματικούς δικαιούχους, στο εξής: διάταγμα 351/2013), προβλέπει τα εξής:

«Σε περίπτωση αμοιβαίων υποχρεώσεων μεταξύ επιχειρήσεων ή όταν η αμοιβαία υποχρέωση μεταξύ επιχείρησης και αναθέτουσας αρχής δυνάμει της νομοθεσίας περί δημοσίων συμβάσεων έχει ως

αντικείμενο την προμήθεια αγαθών ή την παροχή υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας προς την αναθέτουσα αρχή, το ελάχιστο ποσό των εξόδων είσπραξης κάθε οφειλής ορίζεται στο ποσό των 1 200 [τσεχικών κορώνων (CZK)(περίπου 50 ευρώ)].»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

11 Η ALD και η Gedem, εταιρίες συσταθείσες κατά το τσεχικό δίκαιο, συνήψαν πέντε συμβάσεις μίσθωσης κινητών πραγμάτων (στο εξής: επίμαχες συμβάσεις). Βάσει των γενικών όρων που ίσχυαν για τις συμβάσεις αυτές, η ALD ήταν υποχρεωμένη να εκδίδει χωριστά τιμολόγια για τα ποσά που οφείλονταν ως αμοιβή σε σχέση με τις υπηρεσίες οι οποίες παρέχονταν στην Gedem προς εκτέλεση των συμβάσεων. Η Gedem όφειλε να καταβάλλει τα σχετικά ποσά εντός της προθεσμίας που αναγραφόταν στα τιμολόγια.

12 Ωστόσο, η Gedem δεν κατέβαλε εμπροθέσμως 25 από τα οφειλόμενα δυνάμει των επίμαχων συμβάσεων ποσά, τα οποία ανέρχονταν συνολικά σε 206 799,13 CZK (περίπου 8 750 EUR) και αφορούσαν διάφορες περιόδους κατά το διάστημα από τις 27 Απριλίου 2016 έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2016.

13 Με διάταξη της 12ης Απριλίου 2017, το Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (περιφερειακό δικαστήριο του Hradec Králové – μεταβατική έδρα Pardubice, Τσεχική Δημοκρατία), διαπίστωσε την αφερεγγυότητα της Gedem, την κήρυξε σε πτώχευση και όρισε τον DY ως σύνδικο πτώχευσης.

14 Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η ALD ζήτησε την εξόφληση της απαίτησής της, πλέον τόκων υπερημερίας, καθώς και, ως έξοδα είσπραξης, κατ' αποκοπήν ποσό 1 200 CZK για καθένα από τα 25 οφειλόμενα δυνάμει των πέντε επίμαχων συμβάσεων ποσά, ήτοι συνολικά 30 000 CZK (περίπου 1 250 ευρώ), βάσει του άρθρου 3 του διατάγματος 351/2013.

15 Κατόπιν ανακοπής του DY κατά της καταβολής του ως άνω κατ' αποκοπήν ποσού, η ALD άσκησε αγωγή ενώπιον του Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (περιφερειακού δικαστηρίου του Hradec Králové – μεταβατική έδρα Pardubice), με αίτημα να αναγνωριστεί το δικαίωμά της σε κατ' αποκοπήν αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης στα οποία υποβλήθηκε για καθένα από τα 25 οφειλόμενα δυνάμει των πέντε επίμαχων συμβάσεων ποσά.

16 Με απόφαση της 28ης Μαΐου 2018, το δικαστήριο αυτό δέχθηκε εν μέρει την αγωγή της ALD, επιδικάζοντάς της, ως κατ' αποκοπήν αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης, ποσό 1 200 CZK για τις οφειλές από καθεμιά εκ των πέντε επίμαχων συμβάσεων, ήτοι συνολικά 6 000 CZK (περίπου 250 ευρώ), και απέρριψε την αγωγή κατά τα λοιπά.

17 Η ALD άσκησε έφεση ενώπιον του Vrchní soud v Praze (ανώτερου δικαστηρίου Πράγας, Τσεχική Δημοκρατία), δηλαδή του αιτούντος δικαστηρίου, το οποίο επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση. Το αιτούν δικαστήριο έκρινε ότι, εν προκειμένω, η κατ' αποκοπήν αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης οφειλόταν μόνον άπαξ για καθεμιά από τις πέντε επίμαχες συμβάσεις, ανεξαρτήτως του αριθμού των ληξιπρόθεσμων πληρωμών.

18 Η ALD προσέφυγε κατά των αποφάσεων αυτών ενώπιον του Ústavní soud (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Τσεχική Δημοκρατία), το οποίο, με απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2020, εξαφάνισε την απόφαση του Vrchní soud v Praze (ανώτερου δικαστηρίου Πράγας) και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιόν του, απορρίπτοντας τη συνταγματική προσφυγή κατά τα λοιπά. Το Ústavní

soud (Συνταγματικό Δικαστήριο) έκρινε ότι το αιτούν δικαστήριο, παραλείποντας να εξετάσει κατά πόσον ήταν αναγκαία η υποβολή προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, παρότι η ALD είχε επικαλεστεί την απαίτηση σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας της εθνικής νομοθεσίας, προσέβαλε το κατοχυρωμένο στο τσεχικό Σύνταγμα δικαίωμα της εταιρίας σε δίκαιη δίκη.

19 Στον βαθμό που οι επίμαχες διαρκείς συμβάσεις αφορούν την καταβολή περισσοτέρων επιμέρους αμοιβών, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν, για την επίτευξη του σκοπού της οδηγίας 2011/7, ο πιστωτής πρέπει να λάβει το προβλεπόμενο στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας κατ' αποκοπήν ποσό για κάθε καθυστέρηση πληρωμής στο πλαίσιο της εκτέλεσης μίας και της αυτής σύμβασης, ακόμη και όταν οι ληξιπρόθεσμες πληρωμές αφορούν ποσά μικρής αξίας, και δη χαμηλότερα και από το ίδιο το κατ' αποκοπήν ποσό, ή αν αρκεί ο πιστωτής να λάβει ένα μόνον κατ' αποκοπήν ποσό για όλες τις καθυστερήσεις πληρωμών στο πλαίσιο της εκτέλεσης της ίδιας σύμβασης. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επίσης αν ο εθνικός δικαστής δύναται να απορρίψει αγωγή στηριζόμενη στην πρώτη ερμηνεία, σε περίπτωση που τέτοια αγωγή «αντίκειται στα χρηστά ήθη (άρθρο 2, παράγραφος 3, [του νόμου 89/2012])».

20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Vrchní soud v Praze (ανώτερο δικαστήριο Πράγας) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Ποια κριτήρια πρέπει να πληρούνται, σε περιπτώσεις συμβάσεων με αντικείμενο επαναλαμβανόμενες ή διαρκείς παροχές, για τη γένεση της αξίωσης του ελάχιστου σταθερού ποσού των 40 ευρώ, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας [2011/7];

2) Μπορούν τα δικαστήρια κράτους μέλους να απορρίψουν αξίωση δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας [2011/7] στηριζόμενα στην εφαρμογή γενικών αρχών του ιδιωτικού δικαίου;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, υπό ποιες προϋποθέσεις μπορούν τα δικαστήρια κράτους μέλους να απορρίψουν την επιδίκαση της αξίωσης που προβάλλεται δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας [2011/7];»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

21 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 6, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, της οδηγίας 2011/7 έχει την έννοια ότι, όταν μία και η αυτή σύμβαση προβλέπει περιοδικές πληρωμές, καθεμιά από τις οποίες πρέπει να πραγματοποιηθεί εντός καθορισμένης προθεσμίας, το ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό των 40 ευρώ που προβλέπεται στο προαναφερθέν άρθρο 6, παράγραφος 1, οφείλεται για κάθε καθυστέρηση πληρωμής, ως αποζημίωση του πιστωτή για τα έξοδα είσπραξης, ή αν το κατ' αποκοπήν ποσό οφείλεται άπαξ στο πλαίσιο της εκτέλεσης μίας και της αυτής σύμβασης, ανεξαρτήτως του αριθμού των ληξιπρόθεσμων πληρωμών.

22 Πρώτον, η παράγραφος 1 του άρθρου 6 της οδηγίας 2011/7 επιβάλλει στα κράτη μέλη να διασφαλίζουν ότι, εφόσον καθίστανται απαιτητοί τόκοι υπερημερίας σε εμπορικές συναλλαγές κατά την έννοια του άρθρου 2, σημείο 1, της οδηγίας, ο πιστωτής δικαιούται να λάβει από τον

οφειλέτη, τουλάχιστον, κατ' αποκοπήν ποσό 40 ευρώ. Επιπροσθέτως, η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού υποχρεώνει τα κράτη μέλη να διασφαλίζουν ότι το κατ' αποκοπήν ποσό οφείλεται αυτοδικαίως, ακόμη και χωρίς προηγούμενη όχληση του οφειλέτη εκ μέρους πιστωτή, καθώς και ότι το προαναφερθέν ποσό προορίζεται ως αποζημίωση του πιστωτή για τα έξοδα είσπραξης στα οποία υποβλήθηκε. Τέλος, η παράγραφος 3 του εν λόγω άρθρου αναγνωρίζει στον πιστωτή το δικαίωμα να ζητήσει από τον οφειλέτη, επιπλέον του ελάχιστου κατ' αποκοπήν ποσού των 40 ευρώ, εύλογη αποζημίωση και για όλα τα υπόλοιπα έξοδα είσπραξης, πέραν του κατ' αποκοπήν ποσού, τα οποία οφείλονται σε καθυστέρηση πληρωμής εκ μέρους του οφειλέτη.

23 Η έννοια της «καθυστέρησης πληρωμής» στην οποία θεμελιώνεται το δικαίωμα του πιστωτή να λάβει από τον οφειλέτη όχι μόνον τόκους, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7, αλλά και το ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό των 40 ευρώ, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, ορίζεται στο άρθρο 2, σημείο 4, της οδηγίας ως η μη πραγματοποίηση πληρωμής εντός της συμβατικής ή εκ του νόμου προθεσμίας. Δεδομένου ότι η ίδια οδηγία καλύπτει, σύμφωνα με το άρθρο της 1, παράγραφος 2, «όλες τις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών», η έννοια της «καθυστέρησης πληρωμής» έχει εφαρμογή σε κάθε εμπορική συναλλαγή θεωρούμενη μεμονωμένα (απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2022, DOMUS-Software, C-370/21, EU:C:2022:947, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

24 Δεύτερον, το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7 καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες καθίσταται απαιτητό το ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό των 40 ευρώ, παραπέμποντας, όσον αφορά τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων, στο άρθρο 3 της οδηγίας. Το άρθρο αυτό προβλέπει, στην παράγραφο 1, ότι τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι, σε τέτοιες εμπορικές συναλλαγές, ο πιστωτής ο οποίος έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του και στον οποίο δεν έχει καταβληθεί εμπροθέσμως το οφειλόμενο ποσό δικαιούται τόκους υπερημερίας, χωρίς να απαιτείται όχληση, εκτός εάν ο οφειλέτης δεν ευθύνεται για την καθυστέρηση (απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2022, DOMUS-Software, C-370/21, EU:C:2022:947, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

25 Επομένως, αμφότερες η αξίωση τόκων υπερημερίας η οποία προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, και η αξίωση σε ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό η οποία προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7 γεννώνται από «καθυστέρηση πληρωμής» κατά την έννοια του άρθρου 2, σημείο 4, της οδηγίας και συνδέονται με «εμπορικές συναλλαγές» θεωρούμενες μεμονωμένα. Οι τόκοι υπερημερίας, όπως και το κατ' αποκοπήν ποσό, καθίστανται αυτοδικαίως απαιτητοί κατά τη λήξη της προθεσμίας πληρωμής που προβλέπεται στις παραγράφους 3 έως 5 του άρθρου 3 της ίδιας οδηγίας, υπό την προϋπόθεση ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού (πρβλ. απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2022, DOMUS-Software, C-370/21, EU:C:2022:947, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

26 Συνεπώς, το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2011/7 έχει την έννοια ότι το ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό των 40 ευρώ οφείλεται, εν είδει αποζημίωσης για τα έξοδα είσπραξης, στον πιστωτή που έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του, ως προς κάθε ληξιπρόθεσμη πληρωμή η οποία προοριζόταν ως αμοιβή για εμπορική συναλλαγή και πιστοποιείται με τιμολόγιο ή ισοδύναμη αίτηση πληρωμής, ακόμη και όταν έχουν καταστεί ληξιπρόθεσμες περισσότερες περιοδικές πληρωμές σε εκτέλεση μίας και της αυτής σύμβασης, εκτός εάν ο οφειλέτης δεν ευθύνεται για τις σχετικές καθυστερήσεις πληρωμής (απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2022, DOMUS-Software, C-370/21, EU:C:2022:947, σκέψεις 24 έως 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

27 Τρίτον, η ως άνω ερμηνεία του άρθρου 6 της οδηγίας 2011/7 επιβεβαιώνεται από τον σκοπό της οδηγίας. Πράγματι, από το άρθρο 1, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 3 της οδηγίας αυτής προκύπτει ότι σκοπός της είναι όχι μόνο να αποθαρρύνει τις καθυστερήσεις πληρωμών, αποτρέποντας το ενδεχόμενο να είναι οικονομικώς ελκυστικές για τον οφειλέτη λόγω των χαμηλών ή των ανύπαρκτων τόκων υπερημερίας που οφείλονται σε τέτοια περίπτωση, αλλά και να προστατεύσει αποτελεσματικά τον πιστωτή από παρόμοιες καθυστερήσεις, διασφαλίζοντάς του την πληρέστερη δυνατή αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης στα οποία υποβλήθηκε. Όπως διευκρινίζεται επ' αυτού στην αιτιολογική σκέψη 19 της οδηγίας, αφενός, τα έξοδα είσπραξης θα πρέπει επίσης να περιλαμβάνουν την κάλυψη του διοικητικού κόστους και την αποζημίωση για το εσωτερικό κόστος λόγω της καθυστέρησης της πληρωμής, και, αφετέρου, η αντιστάθμιση υπό τη μορφή κατ' αποκοπήν ποσού θα πρέπει να αποσκοπεί στον περιορισμό του διοικητικού και του εσωτερικού κόστους το οποίο συνδέεται με την είσπραξη (απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2022, DOMUS-Software, C-370/21, EU:C:2022:947, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

28 Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι ο οφειλέτης έχει καταστεί υπερήμερος ως προς περισσότερες περιοδικές πληρωμές σε εκτέλεση μίας και της αυτής σύμβασης δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να μειώνεται σε μία μόνον εφάπαξ καταβολή το ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό το οποίο οφείλεται ως αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης σε σχέση με καθεμιά από τις επιμέρους καθυστερήσεις πληρωμής. Κατ' αρχάς, μια τέτοια μείωση του οφειλόμενου ελάχιστου κατ' αποκοπήν ποσού θα καθιστούσε άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας το άρθρο 6 της οδηγίας 2011/7, του οποίου σκοπός είναι, όπως υπογραμμίστηκε στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως, όχι μόνον να αποθαρρύνονται οι καθυστερήσεις πληρωμής, αλλά και να εξασφαλίζεται, με τα ποσά αυτά, «η αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης του πιστωτή», δεδομένου ότι τα σχετικά έξοδα είσπραξης τείνουν να αυξάνουν αναλόγως του αριθμού των πληρωμών και των ποσών που ο οφειλέτης δεν εξοφλεί εμπροθέσμως. Επιπλέον, η εν λόγω μείωση θα ισοδυναμούσε με παρέκκλιση από το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας υπέρ του οφειλέτη, η οποία θα κατέληγε σε απαλλαγή του από μέρος της οικονομικής επιβάρυνσης που απορρέει από την υποχρέωσή του να καταβάλει, για κάθε ληξιπρόθεσμη πληρωμή, το κατ' αποκοπήν ποσό των 40 ευρώ, χωρίς η παρέκκλιση αυτή να δικαιολογείται από οποιονδήποτε «αντικειμενικό λόγο» κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο γ', της οδηγίας (πρβλ. απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2022, DOMUS-Software, C-370/21, EU:C:2022:947, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Η Τσεχική Κυβέρνηση ισχυρίζεται εντούτοις, με τις γραπτές παρατηρήσεις της, ότι η σωρευτική καταβολή στον πιστωτή περισσότερων κατ' αποκοπήν ποσών, σε περίπτωση που έχουν καταστεί ληξιπρόθεσμες περισσότερες πληρωμές που απορρέουν από μία και την αυτή σύμβαση, θα αντέβαινε στον σκοπό του άρθρου 6 παράγραφος 3, της οδηγίας 2011/7, ο οποίος συνίσταται στην παροχή δίκαιης αποζημίωσης για τα έξοδα στα οποία πράγματι υποβλήθηκε ο πιστωτής, ώστε να αποθαρρύνονται οι καθυστερήσεις πληρωμών. Κατά την Τσεχική Κυβέρνηση, μια τέτοια σωρευτική καταβολή θα κατέληγε στο να παρέχεται στον πιστωτή, για τα συνολικά του έξοδα σε περίπτωση είσπραξης περισσότερων οφειλών από έναν μόνον οφειλέτη και εκ της ίδιας σύμβασης, κατ' αποκοπήν αποζημίωση που θα υπερβαίνει το διοικητικό και το εσωτερικό κόστος το οποίο πράγματι επωμίστηκε λόγω της είσπραξης. Πλην όμως, η αποζημίωση μέσω καταβολής κατ' αποκοπήν ποσού, όπως προβλέπεται στην προαναφερθείσα διάταξη, στοχεύει στο να αντικατοπτρίζει τα πραγματικά έξοδα του πιστωτή και δεν έχει τιμωρητικό χαρακτήρα.

30 Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει συναφώς ότι το δικαίωμα σε «εύλογη» αποζημίωση, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, της οδηγίας 2011/7 «για οποιαδήποτε σχετικά υπολειπόμενα έξοδα είσπραξης πάνω από το κατ' αποκοπήν ποσό, που οφείλονται στην

καθυστερημένη πληρωμή του οφειλέτη», αφορά οποιαδήποτε τυχόν έξοδα είσπραξης υπερβαίνουν το ελάχιστο ποσό των 40 ευρώ το οποίο δικαιούται ο πιστωτής αυτοδικαίως δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας όταν είναι απαιτητοί τόκοι υπερημερίας για εμπορική συναλλαγή, σύμφωνα, μεταξύ άλλων, με το άρθρο 3 της οδηγίας. Επομένως, μια τέτοια αποζημίωση δεν μπορεί να καλύπτει ούτε το μέρος των εξόδων αυτών το οποίο έχει ήδη συνυπολογιστεί στο ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό των 40 ευρώ ούτε έξοδα που θα μπορούσαν να θεωρηθούν υπερβολικά υπό το πρίσμα του συνόλου των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως (απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, σκέψη 39).

31 Συνεπώς, δεν χωρεί επίκληση του άρθρου 6, παράγραφος 3, της οδηγίας 2011/7 προκειμένου να περιοριστεί το δικαίωμα του πιστωτή να λάβει το κατ' αποκοπήν ποσό το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας. Ειδικότερα όμως το γεγονός ότι η μη εμπρόθεσμη καταβολή αμοιβών για εμπορικές συναλλαγές από τον οφειλέτη είχε ως αποτέλεσμα την προβολή μίας και μόνης αξίωσης είναι δυνατόν να ληφθεί υπόψη, εντός των ορίων που εκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, προκειμένου να εκτιμηθεί ο εύλογος χαρακτήρας της αποζημίωσης για τα λοιπά έξοδα είσπραξης τα οποία προέκυψαν λόγω της καθυστέρησης πληρωμής εκ μέρους του οφειλέτη (απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, σκέψη 40).

32 Κατόπιν των ανωτέρω, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, της οδηγίας 2011/7 έχει την έννοια ότι όταν μία και η αυτή σύμβαση προβλέπει περιοδικές πληρωμές, καθεμιά από τις οποίες πρέπει να πραγματοποιηθεί εντός καθορισμένης προθεσμίας, το ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό των 40 ευρώ που προβλέπεται στο προαναφερθέν άρθρο 6, παράγραφος 1, οφείλεται για κάθε καθυστέρηση πληρωμής, ως αποζημίωση του πιστωτή για τα έξοδα είσπραξης.

Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

33 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 6, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου και με το άρθρο 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο γ', της οδηγίας 2011/7 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε εθνικό δικαστήριο να απορρίψει αξίωση καταβολής του προβλεπόμενου στην πρώτη από τις ως άνω διατάξεις κατ' αποκοπήν ποσού ή να το μειώσει, βάσει γενικών αρχών του εθνικού ιδιωτικού δικαίου, όταν οι καθυστερήσεις πληρωμής οι οποίες έχουν επέλθει στο πλαίσιο μίας και της αυτής σύμβασης αφορούν, μεταξύ άλλων, ποσά μικρής αξίας, ή ακόμη και χαμηλότερα από το ίδιο το κατ' αποκοπήν ποσό.

Επί του παραδεκτού

34 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εκφράζει αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος, επικαλούμενη ότι πρόκειται για ερώτημα υποθετικής φύσης. Πιο συγκεκριμένα, στην υπόθεση της κύριας δίκης, το συνολικό ποσό της κύριας οφειλής είναι πολύ υψηλότερο από το συνολικό ποσό της κατ' αποκοπήν αποζημίωσης που ζητείται δυνάμει του άρθρου 3 του διατάγματος 351/2013, το οποίο μεταφέρει στην εθνική έννομη τάξη το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7.

35 Υπενθυμίζεται επ' αυτού ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων όπως καθιερώνεται στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ, ο εθνικός δικαστής, ο οποίος έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της δικαστικής αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί, είναι αποκλειστικώς αρμόδιος να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της υποθέσεως, τόσο το αν η προδικαστική απόφαση είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του αποφάσεως όσο και το αν τα ερωτήματα τα οποία υποβάλλει στο Δικαστήριο είναι λυσιτελή. Κατά συνέπεια, εφόσον τα υποβαλλόμενα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο υποχρεούται, κατ' αρχήν, να απαντήσει [απόφαση της 8 Δεκεμβρίου 2022, Google (Διαγραφή συνδέσμων προς φερόμενο ως ανακριβές περιεχόμενο), C-460/20, EU:C:2022:962, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

36 Το Δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί να αποφανθεί επί προδικαστικού ερωτήματος που υποβάλλεται από εθνικό δικαστήριο μόνον όταν προδήλως προκύπτει ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσης ή όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του υποβάλλονται [απόφαση της 8 Δεκεμβρίου 2022, Google (Διαγραφή συνδέσμων προς φερόμενο ως ανακριβές περιεχόμενο), C-460/20, EU:C:2022:962, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

37 Βεβαίως εν προκειμένω, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, το συνολικό ποσό της κύριας οφειλής είναι υψηλότερο από το συνολικό ποσό της κατ' αποκοπήν αποζημίωσης που ζητείται. Ωστόσο, τούτο δεν σημαίνει ότι το υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα είναι υποθετικής φύσης. Πράγματι, ελλείψει σχετικής ρητής ένδειξης στην απόφαση περί παραπομπής, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο, μεταξύ των 25 ληξιπρόθεσμων πληρωμών στην υπόθεση της κύριας δίκης, ορισμένες να αφορούν ποσά μικρής αξίας, ή ακόμη και χαμηλότερα από το κατ' αποκοπήν ποσό το οποίο ορίζεται στο άρθρο 3 του διατάγματος αυτού, συμφώνως προς το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας.

38 Συνεπώς, το προδικαστικό αυτό ερώτημα πρέπει να εξεταστεί επί της ουσίας.

Επί της ουσίας

39 Υπενθυμίζεται εκ προοιμίου ότι η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης επιβάλλει, μεταξύ άλλων, στα εθνικά δικαστήρια να ερμηνεύουν, στο μέτρο του δυνατού, το εσωτερικό τους δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης, προκειμένου να διασφαλίζουν την αποτελεσματικότητα όλων των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης (αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 1990, Marleasing, C-106/89, EU:C:1990:395, σκέψη 8, και της 18ης Ιανουαρίου 2022, Thelen Technopark Berlin, C-261/20, EU:C:2022:33, σκέψη 26).

40 Ειδικότερα, εθνικό δικαστήριο το οποίο επιλαμβάνεται, όπως εν προκειμένω, διαφοράς που έχει ανακύψει αποκλειστικώς μεταξύ ιδιωτών υποχρεούται, όταν εφαρμόζει τις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου οι οποίες θεσπίστηκαν για τη μεταφορά οδηγίας στην εθνική έννομη τάξη, να τις ερμηνεύει υπό το πρίσμα του γράμματος καθώς και του σκοπού της οδηγίας προκειμένου να καταλήξει σε λύση σύμφωνη με τον σκοπό που αυτή επιδιώκει, υπό την επιφύλαξη ορισμένων ορίων όπως, μεταξύ άλλων, της απαγόρευσης contra legem ερμηνείας του εθνικού δικαίου (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2022, Thelen Technopark Berlin, C-261/20, EU:C:2022:33, σκέψεις 27 και 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

41 Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο έκανε μεν λόγο για γενικές αρχές του εθνικού ιδιωτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων και η αρχή που απαγορεύει την ερμηνεία και την εφαρμογή νομοθετικής διατάξεως κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, πλην όμως δεν ανέφερε ότι οι αρχές αυτές εμποδίζουν την ερμηνεία των εφαρμοστέων διατάξεων του εθνικού δικαίου κατά τρόπο σύμφωνο προς την παράγραφο 1 του άρθρου 6 της οδηγίας 2011/7, σε συνδυασμό με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου και με το άρθρο 7 παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο γ', της οδηγίας.

42 Υπό τις συνθήκες αυτές, αν γινόταν δεκτό ότι εθνικό δικαστήριο μπορεί να απορρίψει αξίωση καταβολής του προβλεπόμενου στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7 κατ' αποκοπήν ποσού ή να το μειώσει, τούτο θα σήμαινε ότι επιτρέπεται στο εθνικό δικαστήριο να παρεκκλίνει από την υποχρέωσή του να διασφαλίσει την πλήρη αποτελεσματικότητα της διατάξεως αυτής, όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο με τις αποφάσεις της 20ής Οκτωβρίου 2022, BFF Finance Iberia (C-585/20, EU:C:2022:806) και της 1ης Δεκεμβρίου 2022, DOMUS-Software (C-370/21, EU:C:2022:947).

43 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου και με το άρθρο 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο γ', της οδηγίας 2011/7 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε εθνικό δικαστήριο να απορρίψει αξίωση καταβολής του προβλεπόμενου στην πρώτη από τις ως άνω διατάξεις κατ' αποκοπήν ποσού ή να το μειώσει, βάσει γενικών αρχών του εθνικού ιδιωτικού δικαίου, ακόμη και σε περίπτωση που οι καθυστερήσεις πληρωμής οι οποίες έχουν επέλθει στο πλαίσιο μίας και της αυτής σύμβασης αφορούν, μεταξύ άλλων, ποσά μικρής αξίας ή ακόμη και χαμηλότερα από το ίδιο το κατ' αποκοπήν ποσό.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

44 Λαμβανομένης υπόψη της απάντησης που δόθηκε στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο τρίτο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

45 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 2011, για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές, σε συνδυασμό με το άρθρο της 3,

έχει την έννοια ότι:

όταν μία και η αυτή σύμβαση προβλέπει περιοδικές πληρωμές, καθεμιά από τις οποίες πρέπει να πραγματοποιηθεί εντός καθορισμένης προθεσμίας, το ελάχιστο κατ' αποκοπήν ποσό των 40 ευρώ που προβλέπεται στο προαναφερθέν άρθρο 6,

παράγραφος 1, οφείλεται για κάθε καθυστέρηση πληρωμής, ως αποζημίωση του πιστωτή για τα έξοδα είσπραξης.

2) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/7, σε συνδυασμό με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου και με το άρθρο 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο γ′, της οδηγίας,

έχει την έννοια ότι:

δεν επιτρέπει σε εθνικό δικαστήριο να απορρίψει αξίωση καταβολής του προβλεπόμενου στην πρώτη από τις ως άνω διατάξεις κατ' αποκοπήν ποσού ή να το μειώσει, βάσει γενικών αρχών του εθνικού ιδιωτικού δικαίου, ακόμη και σε περίπτωση που οι καθυστερήσεις πληρωμής οι οποίες έχουν επέλθει στο πλαίσιο μίας και της αυτής σύμβασης αφορούν, μεταξύ άλλων, ποσά μικρής αξίας ή ακόμη και χαμηλότερα από το ίδιο το κατ' αποκοπήν ποσό.

(υπογραφές)